

tingets Side kan være meget rimelig Grund til at indhente alle mulige Oplysninger, se sig for og ikke lige straks styrte til for at vedtage eller forkaste dette Forslag. Man har bemærket om Lovforslaget, at det er uheldigt af den Grund, at det ikke egner sig til Forhandlingsgrundlag. Jeg forstaar ikke, hvorledes man er kommen til den Betragtning, for vi huske dog alle, hvorledes man, forinden Lovforslaget forlod nærværende Ting, udtalte fra forskellige Sider sin største Beredvillighed til at forhandle paa dette Grundlag med det andet Ting. Ganske vist er der dog en Ting, med Hensyn til hvilken vi ikke have udtalt nogen Beredvillighed til at forhandle, og det er selve Spørgsmaalet om de to Vælgerklassers Afskaffelse. Jeg tror ikke at tage Fejl ved at sige, at her er en ubetinget Stemning hos den største Del af Folket for, at nu skal der være rene Linier. Spørgsmaalet om disse to Klasser er Grundspørgsmaalet, men at bebrejde Regeringen, at den ikke fremlægger et Forslag, som kunde bruges til Forhandlingsgrundlag, fordi den ubetinget maate fastholde det, som er Forslagets Kerne, vil i Virkeligheden sige, at Regeringen slet ikke maa komme med det Forslag. Som Forhandlingsgrundlag forekommer det mig, at dette Forslag udmærket godt kan tjene. Jeg er ogsaa sikker paa, at der saavel fra Regeringens som fra dette Tings Side vil blive vist den største Imødekommenhed i Henseende til Enkelthederne, naar blot Hovedpunktet kan føres uskadt igennem. Dette Spørgsmaal om den kommunale Valgrets Udvidelse er det første Spørgsmaal af nogen større politisk Betydning, som Regeringen fører frem, og det har den store Betydning efter min Mening, at hvis det mislykkes, hvis Forslaget endelig forkastes, saa maa dette anses som et Bevis paa, at den af Regeringen valgte Fremgangsmaade har været urigtig. Det vil være at anse som et Nederlag for Regeringens Fremgangsmaade, men ikke som et Nederlag for Sagen i sig selv. Sagen i sig selv vil, hvorledes det end gaar i Øjeblikket, sikkert bane sig frem ad andre Veje.

Jeg slutter med at udtale det Haab, at det maa vise sig, at Regeringens Fremgangsmaade er rigtig, og at det maa lykkes os at føre denne store Sag igennem. Mit Haab støtter sig i saa Henseende til den store Tilslutning, som jeg ved, at Regeringen vil finde i denne Sag som i saa mange andre Sager i dette høje Ting, og i den store Støtte, som jeg ved, at Rege-

ringen i denne som i mange andre Sager vil finde hos den store Flerhed i vort Folk.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

K. M. Klausen: Det var nogle nedslaaende Udtalelser, den højtærede Konseilspræsident fremkom med vedrørende en Omordning af Valgkredsene. Den højtærede Konseilspræsident maa indrømme, og det maa enhver, at Forholdet i Øjeblikket er abnormt. Der findes Kredse, som ere 5—6 Gange for store, og det er en Uretfærdighed overfor de Vælgere, som bo i disse store Kredse. Nu siger den højtærede Konseilspræsident, at han staar paa Venstres gamle Program. Det kan jeg ikke rigtig forstaa. Vi maa huske paa, at i 1894 var der fra Venstres Side stillet Forslag om, at Valgkredsenses Tal skulde udvides til 137, saa at Grundlovens Bud blev opfyldt. Herfor stemte en stor Del Medlemmer, som nu have Sæde i denne Sal, deriblandt ogsaa fire Medlemmer af det nuværende Ministerium. Naar derfor Regeringen nu ikke ønsker at have med denne Sag at gøre, synes jeg ikke, den har Ret til at paastaa, at den i denne Sag staar paa Venstres gamle Standpunkt. Den Grund, som den højtærede Konseilspræsident gav for ikke at ville være med, var, sagde han, at Øjeblikket ikke var gunstigt. Jeg synes, at det er en mærkelig Paastand, det er en daarlig Undskyldning. Øjeblikket forekommer mig at være saa gunstigt, som det nogen Sinde kan blive. Vi have en Regering, som staar med et stort, meget stærkt Flertal i denne Sal, og hele den politiske Stilling er af en fredelig Karakter. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at Forholdene nogen Sinde skulde kunne blive mere gunstige, end de ere i Øjeblikket. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Konseilspræsident, hvad han mener, naar han siger, at Forholdene ere ugunstige i dette Øjeblik. Hvad er det, han sigter til, som skulde kunne lægge Hindringer i Vejen for denne Sags Optagelse endnu i indeværende Rigsdagssamling?

Konseilspræsidenten (Deuntzer): Jeg skal indskrænke mig til at bemærke, at jeg tror i de Udtalelser, jeg har fremsat, at have givet tilstrækkelig Begrundelse, og derfor agter jeg ikke at udtale mig videre.